

Silmäterä

Meidän perheloru

Aurinko paistaa,
mun päässä soi.
Olet ihana sinä Nala-koira,
Hau-Hau.
Ihana Roosa,
kulta omenaa kannat,
se on söpö omena.
Söpö sinä Olivia,
sinä nukuit pienenä paljon.
Sinä Pikku-Ompu,
tuu-tuu-tuutti,
tykkää muumeista.
Loppu.

12. toukokuuta 2010
Roosa Mattila 7 vuotta

Lohikäärmeiden seikkailu

Kerran asui eräs Silver niminen lohikäärme. Hän oli ollut aina jotenkin erikoinen, vaikka hänestä tuntui siltä, että hän on täysin normaali. Kukaan ei kuitenkaan halunnut olla hänen kanssaan. Eräänä päivänä Silver oli tosiaankin tympääntynyt yksinäiseen oleskeluunsa. Hän nousi ilmaan ja lensi johonkin. Kun hän oli lentänyt muutaman tunnin, hän alkoi tympääntyä oikeasti, koska ei mitään löytynyt. Hän oli juuri laskeutumassa epätoivoon, kun hän äkkiä näki liekkejä. Siellä oli lohikäärmelauma. ”Moi! Minä olen Silver”, Silver sanoi. ”Ahaa! Sinähän olet se syrjitty lohikäärme”, Kotra sanoi. Hän oli näköjään lauman johtaja. ”Minä se olen”, Silver sanoi. ”Tervetuloa laumaan!” Kotra sanoi. ”Nyt me lähemme etsimään uutta asuinsijaa”.

He lähtivät lentämään ja he viilettivät pitkän matkaa. He olivat nälissään ja vatsat kurisivat niin lujaa, että se kuulosti siltä kuin tuhat ukkosta olisi jyrähtänyt aivan kohdalla. Monen tunnin kuluttua he löysivät ruokaakin ja saattoivat jatkaa matkaa.

Seuraavana aamuna he löysivät jostain hienon vuoren. Tämä vuori oli hieno asuinpaikka.

Kun Silver meni kerran juomaan vettä pikkuvirrasta. Pikkuvirta oli jäätävän kylmä lähde. Kun Silver joi vettä, hän näki pohjassa keltaisen kepin. Hän halusi katsoa sitä ja hyppäsi lähteeseen. Lähteen nimi oli Supersyvyys. Syvyys oli lähteessä jopa 1 km. Silver joutui pohjaan eikä hän ollut mikään hääppöinen uimari. Suurin ponnistuksin hän pääsi pohjaan ja otti kultakepin. Hän potki hurjasti pintaan ja

pääsikin sinne. Hän nousi tärisevänä aurin gon paahteeseen ja hän heittäytyi nurmikolle ja nukkui pitkään.

Kun hän heräsi noin viiden tunnin kuluttua hän katsoi kultakeppiä. Se näytti hienolta. Toisessa päässä oli kuminen kädensija. Kädensija oli siksi kumia, jotta hän saisi siitä paremman otteen. Kultakepin päässä oli iso reikä. Kun Silver kohotti keppiä ylös ja heilautti sitä, kultakepistä räjähti suuri määrä eläimiä. Niitä ei Silver ollutkaan maistanut viikkokausiin. Hän ajatteli viedä muillekin ateriaa. Kotra, josta Silver piti eniten, kuorsasi kovalla äänellä. Tulenlieskat lensivät ja polttivat puut niin, että puolet paloi. Silver nappasi pitkän kepin ja tökkäsi Kotraa. ”Herätys!” Silver karjaisi. ”Mitä sinä?” Kotra murahti puoliuunessa. ”Minulla olisi yksi juttu”, Silver sanoi. Kotra katsoi kultakeppiä. ”Anna se minulle heti!” Kotra huusi niin kovaa, että kivet putosivat kivipatsaasta, joka oli eilen pantu pystyyn. ”En todellakaan!” Silver karjui. ”MINÄ VARASTAN SEN VÄLITTÖMÄSTI SULTA VANHA SILVER!” Kotra karjui. ”Yritä!” Silver karjaisi. Sitten Kotra ja Silver tekivät taistelua. He huusivat ja karjuivat ja haukkuivat toisiaan ja yrittivät lätkiä toisiaan aivan kunnolla. Äkkiä musiikki lähti soimaan niin lujaa, että se tärisytti vuorta. Äkkiä räiske ja karjunta taukosi. Silver ja Kotra olivat lopettaneet taistelun. He huohottivat ja puuskuttivat ja kuuntelivat musiikkia. Mutta se olikin huono laulu ja Silver sai raivarin ja viskasi musiikkisoittimen Supersyvään. Nyt he alkoivat syödä ruokaa. Muu lauma herätettiin ja he suuttuivat Silverille, kun hän oli hajottanut musiikkisoittimen ja halusivat panna hänet lukkojen taakse, mutta sitä ei koskaan toteutettukaan.

Loppulauantai kului raivon vallassa ja ainakin yksi lohikäärme häipyi vuorelta. Sunnun-

taina he olivat saaneet kuitenkin muuta ajateltavaa. Kultakeppiä käytettiin tietysti, mutta Silver alkoi äkkiä huomata, että hän ei päässyt irti kultakepistä. Ruoka oli loppunut, koska yöllä oli ollut niin kova rankkasade, että tiettävästi yksi luola oli jo murentunut hiekaksi veden voimasta. Laumassa mieli oli maassa ja kukaan ei enää ollut tyytyväinen ja kaikki olivat näissään. Vettä he kuitenkin saivat Supersyvästä, mutta yöllinen rankkasade oli saanut Supersyvän tulvimaan niin, että hiekkaranta oli nyt muuttunut mutavelliksi.

Nyt lohikäärmeet yrittivät ruveta pelaamaan karkeilla ja rosoisilla kivikuutioilla. Kuutioiden tilavuus oli 1 kuutiometri ja kun niitä heitettiin kuului ääniä, jotka muistuttivat dynamiittien pamahduksia. Kuutiot painoivat 2 tonnia. Mutta peliä he kuitenkin pelasivat. Silver yritti keskittyä pelaamiseen, mutta hän lopetti siihen, kun hän heitti valtavan graniittikuution Supersyvään. Silverillä oli älytön nälkä ja heidän vastansa kurisi niin, että se särki korvia.

Seuraavana aamuna he saivat jostain ihme paikasta taas ruokaa. Nyt oli saatu taas jonkinlaista sopua laumaan ja lohikäärmeet saatiin kaikki taas takaisin. Musiikkia he olisivat kivanneet, mutta soitin oli tietysti viskattu supersyvään. He alkoivat takoa jonkinlaista soitinta, mutta siitpä ei tullutkaan mitään. Soitin ei vaan tahtonut tulla valmiiksi. Silver oli ottanut taas kultakepin ja heti kun hän sen oli ottanut ilmapiiri muuttui yhtä synkäksi kuin pari tuntia sitten. ”Kultakeppi on vaarallinen”, Silver ajatteli. Ja niinhän se tietysti olikin – vaarallinen nimittäin. Nyt ei Silver oikein ollut tyytyväinen,

mutta ethän sinäkään olisi, jos sinulla olisi kullasta tehty hieno keppi ja saisit kuulla, että se on todella vaarallinen.

Kotra, se naaraslohikäärme, jonka kanssa Silver oli aiemmin taistellut, oli luolassaan. Hän oli hyvin järkyttynyt tästä kohtauksesta. Hän oli sitonut itselleen siteitä, koska hänellä oli muutama haava. Hän oli tietysti hävinnyt taistelun, koska muuten hän olisi saanut kultakepin. Äkkiä kuului koputus. Kotra lähti matelemaan maha maata viistäen kohti ovea. ”No päivää Silver”, Kotra sanoi. ”Minulla olisi täällä syötävää”, Kotra sanoi.

Nyt Silver ja Kotra olivat onneksi jo unohtaneet riitansa, koska muuten tämä hetki ei olisi ollut mukava. He juttelivat kultakepistä ja olivat yhdessä sitä mieltä, että kultakeppi olisi hävitettävä. Kotra oli toivonut, että hänellä olisi musiikkisoitin. Kotra ei ollut vielä silloin ollut luolassa, koska hän oli yrittänyt pitää Silveriä aisoissa.

Yö oli hirveä. Yöllä he heräsivät kauheaan meteliin. ”AAAAAAPUUUUAAA!” Silver huusi mielipuolisen kauhun vallassa. ”Mitä täällä tapahtuu”, Jyrisijä kysyi ihmeissään. ”Vuori sortuu”, Silver karjaisi. ”Minä luulin tätä normaalliksi vuoreksi”, lohikäärme sanoi. Tämä lohii-

käärme oli lohikäärme. Hänelle ei oltu katsottu parhaaksi antaa nimeä. Nyt kuitenkin meteli takoi tärykalvoja. Laavaa lensi ja tulikuumia kivilohkareita lensi kauhealla voimalla. Sitten alkoi sellainen maanjäristys, että maa tutisi ja puut tutisivat uhkaavasti. Kivikuutiot, joilla lohikäärmeet olivat sunnuntaina pelanneet, lensivät jonnekin.

Lohikäärmeet olivat hyvin järkyttyneitä tästäkin tuhosta. He yrittivät lentää, mutta sade oli niin hurja, että se oli aivan kuin hieromasuihku. Jäätävät vesivyöryt lensivät ja sihahtivat kuin jättimäinen saunankiuas. Ukkonen paukkui ja järistys oli ainakin 10 richterin asteikon kovuinen. Heillä ei tietenkään ollut mitään mittaria, mutta näin he päättelivät. Kukaan ei voinut olla hohkaavankuumalla maalla. Lohikäärmeet nousivat ilmaan ja alkoivat lentää. Äkkiä kultakeppi singahti näkyviin ja sieltä lensi tulivanoja ja

ilma huojui hurjasti. ”Sinä tyhmä esine”, Silver sanoi. Hän tarttui valtavaan vasaraan ja pamautti kepin. Sitten Silver avasi kitansa ja röyhtäisi valtavan tulisuihkun. Kultakeppi sulsi litkuksi ja lohikäärmeet yrittivät jotenkuten pitää itseään vakaana hirveässä lennossa.

Lohikäärmeet lensivät ja karjuivat. He lensivät ja löysivät jostakin uuden asuinsijan. Siellä oli kuitenkin ihmisiä. Ihmiset säikähtivät, mutta Silver ja Kotra rauhoittivat ihmiset. Muut lauman jäsenet eivät oikein tykänneet ihmisistä. he olisivat halunneet, että mokomatkin tunkeilijat olisi hädetty pois. Tästä tietysti syttyi vielä uusi riita. Se oli todella rasittavaa se heidän riitelynsä. Lopulta muu lauma lähti ja Silver ja Kotra menivät naimisiin ja he synnyttivät monta poikasta. Lisäksi he löysivät muitakin ystävällisiä lohikäärmeitä.

Leevi Alahäivälä 13

Cadillac-ajelu

Minä kävin kolme kertaa ajamassa Cadillac-autoilla. Aluksi kävin siinä avoautossa. Siellä oli todella hauskaa. Oli jännä olla autossa, kun kattoa ei ollut siinä päällä. Kuu-
lin myös kaikenlaisia luonnonääniä. Sitten minä menin siihen 2008 vuoden autoon. Siinäkin oli mukavaa. Oli hauskaa, kun sillä kiihdytettiin. Sitten kävin siinä vuoden 62 Cadillacissa.

Siinä oli myös mukavaa ja kaikissa autoissa oli hyvät penkit ja mielenkiintoiset varusteet. Olin käynyt lisäkin ajamassa, mutta aika loppui kesken. Toivottavasti tällaisia tapahtumia järjestetään jatkossakin, koska niissä on todella kivaa ja saa tutustua erilaisiin vanhoihin autoihin. Niissä on minusta myös hienot moottorit. Kiitos paljon ajeluista.

Leevi Alahäivälä 13

Kesällä saa huvitella ja herkutella

Samana päivänä kun koulu loppui, lähdimme autolla Helsinkiin laivalle. Matkustimme laivalla Ruotsiin sukuloimaan. Kävimme äidin serkun luona lounaalla ja hypimme trampoliinilla. Ajoimme äidin toisen serkun, Agnethan luokse. Maanantaina kävimme Kolmårdenin eläinpuistossa. Kiersimme eläinpuistoa, katselimme eläimiä, kokeilimme eri eläinten karvaa ja nahkaa ja silitimme lampaita ja vuohia. Pomppimme valjaissa jättitrampoliinilla. Lopuksi kävimme leikkipuistossa. Lähdimme takaisin äidin serkun luo.

Tiistaina kävimme ostoksilla ja Cloettan myymälässä ja ostimme suklaatuliaisia. Sen jälkeen teimme pienen kiertoajelun ja sitten palasimme Agnethan kotiin. Äidin serkku paistoi lettuja. Sen jälkeen piti lähteä kotiin. Satama oli hankala löytää ja meinasimme jäädä autolautasta, mutta onneksi kuitenkin ehdimme kyytiin. Kotimatka alkoi.

Kotona odottivat isä ja pyreneittenkoira Chi-ro. Kävimme uimassa ja kylpytynnyrissä, jossa istuimme kylpyhatut päässä. Kävin nuokulla kesäkerhossa, jossa leikittiin ja pelattiin. Kävin soittamassa harmonikkaa Kouvolan Komiat-tapahtumassa Kouvolan kävelykadulla. Soiton jälkeen kävimme syömässä jäätelöt jäätelöbarissa. Äidin paistamat juhannusletut maistuivat hyviltä. Henriikka vietiin ensin Heinlahteen leirille ja kohta minäkin lähden sinne.

Aion mennä vielä Linnanmäelle, uimaan, Ähtäriin, Tykkimäkeen ja kavereille leikkimään. Odotan myös Sadun ja Ellan vierailua meille.

Eerika Toivola 8

Kännykkä viety

Aloitamme kaupungista, jossa vietetään parhaillaan kuumaa kesää rannalla löhöillen auringon paisteessa ja meressä uiden. Mutta ihan kaikki eivät nauti tästä aurinkoisesta päivästä sillä kaukana keskustassa on iso kerrostalo kadunkulmassa nimeltään Osinanterintie 243 jossa asui muuan nuori pariskunta joiden nimet ovat Henri ja Anselma. He istuvat miettimässä mitä tekisivät tänä kuumana kesäpäivänä. Jonkun aikaa pohdittuaan Henri sanoi:

– Voi että kun täällä on niin kamalan kuumaa. Sen takia varmaan ajatus ei kulje enkä keksi mitään mutta olo on kuin olisin nukahtanut Saharan autiomaahan.

Sitten kuului kova kirkaisu jolloin Henri hätkähti ja katsoi äänen suuntaan. Hän näki kun Anselma oli pompahtanut pystyyn suu leveästi hymyillen.

– Tuosta sainkin todella mahtavan neronleimauksen, sanoi Anselma.

– Ai minkä muka? Henri kysyi ihmeissään.

– Ranta, lähdetään rannalle! Anselma huusi.

– Hyvä ajatus mutta ensin meidän täytyy käydä ostamassa uudet varusteet, Henri vastasi.

Heti sen sanottuaan Henri ja Anselma otivat nopeasti mukaansa hatut, lompakot, laukun, uimapuvut, kännykät ja pyyhkeet ja lähtivät kohti kauppa. Onneksi kauppa oli ihan lähellä uimarantaa joten heidän ei tarvinnut kävellä kauan. Kun Henri ja Anselma pääsivät kaupan ovelelle he astuivat sisään kauppaan ja näkivät kauppiaan Joonaksen järjestämässä tavaroita hyllylle. Kun kaupan oven yläpuolella oleva kello kilahti Joonas kääntyi ympäri alkoi hymyillä ja sanoi:

– Hyvää päivää Henri ja Anselma. Miten von olla tänään avuksi?

– Hyvää päivää Joonas sinullekin. Tarvitsimme uudet rantavarusteet elikkä aurinkovarjon, kylmälaukun, aurinkovoidetta 10 % kaksipulloa, rantapallon ja sitä sinun erikoisappelsiiniä.

– Juu, siinäpä olisin tavaraa kerrakseen mutta eiköhän se järjesty, katsotaanpas. Sanoi Joonas. Heti kun Joonas oli lähtenyt etsimään tavaroita takaa niin ovikello soi. Oven auettua Henri ja Anselma kääntyivät katsomaan kuka ovesta tuli jolloin he näkivät että tulija oli mies koosta päätellen ja joka oli pukeutunut raidalli-

siin shortseihin ja teepaitaan. Miehellä oli pääsään lippalakki ja sen alta pilkisti pitkä ruskea tukka, mutta silmiä ei nähnyt sillä niiden päällä oli mustat aurinkolasit. Mies sulki oven perässään ja alkoi kiertää kauppa. Melkein heti miehen tultua tulikin Joonas tavaroiden kanssa tiskille ja antoi ne Henrille ja sanoi:

– Se tekeekin 2,50.

Henri laski tavarat lattialle ja kaivoi lompakkonsa esiin ja maksoi ostokset. Sitten Henri ja Anselma ottivat ostokset ja lähtivät pois kaupasta.

– Hei hei ja kiitos kun kävitte tulkaa myös toiste. Huusi Joonas perään!

Sen jälkeen kun Henri ja Anselma olivat poistuneet kaupasta he alkoivat kävellä kohti rantaa uusien rantavarusteiden kanssa.

Vähän ajan päästä olivatkin Henri ja Anselma päässeet rannalle kun Anselma huomasi että hänen laukunsa oli auki ja Anselma alkoi hädissään kaivaa laukkuaan jotta näkisi oliko kaikki tallella ja sitten Anselma kirkaisi kovaa ääneen:

– Puhelin, se on hävinnyt!

– Hävinnyt mutta miten? Henri sanoi.

– En ole varma. Joku on ottanut sen laukusta kun olen katsonut muualle. Soita äkkiä poliisille ja tee ilmoitus! Anselma sanoi hädissään.

– Mutta miten, ei minulla ole kännykkää mukana? Henri sanoi.

– Mutta tuolla kulmauksen takana on poliisiasema juostaan nopeasti sinne! Anselma huudahti. Niinpä Henri ja Anselma lähtivät juoksemaan ja heti ohitettuaan kulmauksen he näkivät poliisiaseman vähän matkan päässä. Kun Henri ja Anselma pääsivät aseman ovelle ja olivat tarttumassa oven kahvaan he kuulivat jonkun huutavan:

– Anteeksi neiti, oletteko Anselma Pippurinen? Silloin Henri ja Anselma kääntyivät katsomaan kuka huusi, jolloin he näkivät poliisin juoksevan heitä kohti. Kun poliisi tavoitti heidät ja hengähti kunnes alkoi puhua.

– No oletteko sinä Anselma Pippurinen? poliisi kysyi uudelleen.

– Olen minä, Anselma vastasi.

Sen kuultuaan poliisi suoristautui ja alkoi kaivaa taskustaan jotakin ja kun poliisi otti esineen taskusta pois kuului Anselman huuto.

– Tuohan on minun kännykkäni!

Poliisi antoi puhelimen Anselmalle ja alkoi selittää että heidän poistuttuaan rantatarvikeliikkeestä Joonas oli huomannut että salaperäinen mies oli napannut vaivihkaa puhelimen Anselman laukusta. Varas lähti karkuun ja silloin Joonas teki hälytyksen meille ja jonkun ajan päästä poliisit olivatkin tavoittaneet varkaan. Poliisi kävi kysymässä kauppiaalta kännykän omistajan nimeä ja sen jälkeen, kun oli kuullut omistajan nimen, oli poliisi lähtenyt etsimään Anselmaa kunnes oli löytänyt tämän poliisiaseman juurelta.

– Kiitos kovasti kun palautitte puhelimeni.

– Eipä kestä. Kuuluu työn kuvaan ja hyvää rannanviettopäivää poliisi sanoi ja lähti.

Henri ja Anselma jäivät katsomaan kun poliisi katosi poliisiaseman sisään ja lähtivät sen jälkeen kohti rantaa ja viettivät siellä koko loppupäivän. Henri ja Anselma eivät varmastikaan unohda tätä jännittävää päivää.

Niilo Skinnari 16

Vaateruno

Vaatteita sun kannattaa käyttää,
ne päälläsi hienolta näyttää.
Vaatteet vartaloasi lämmittää
ja ehkä vaatekokeilu saattaa sinua hiukan jännittää.
Vaatteita kannattaa olla joka säällä,
älä ole ilman vaatteita liukkaalla jäällä...
Jos vaatteesi jäävät sinulle liian pieniksi,
vie ne kirpputorille,
tai anna jollekin toverille.
Kirpparilta löytyy paljon vaatteita
ja ehkä saat tyyliisi uusia aatteita!